

ИВАН СЪБЧЕВ

ЖОРО

chitanka.info

Бай Петър Арнаудов като починал, неговите колеги — старите актьори, споминали се преди него, му устрояват тържествено посрещане на „оная свят“. И първият въпрос, който му задали, бил:

— Петре, ти като идваш при нас, кого остави за свой заместник на земята в Казанлък?

— Жоро Николов! — без каквото и двоумение отговорил бай Петър.

И не се изльгал в избора си!

Жоро Николов, един от основателите през 1955 година на естрадно-сатиричната самодейност в Казанлък и по-късно неизменен ръководител на сатиричния театър при читалище „Искра“, наистина притежаваше артистичната обаятелност на бай Петър. Към нея прибави и голяма доза от хумора на Чудомир, с кого той често беше в контакт и към когото интимно се обръщаше с „чиочно Чудо!“.

Естрадно-сатиричната дейност на Жоро започва от фабрика „Роза“ (сега „Севт“), където работи като икономист. За него още тогава казваха, че добре си гледал сметките, но имал навик, със съдействието на самодейците-сатирици във фабриката, да вижда и „сметката“ на някои слабости и недостатъци в производството. Това именно го импулсира да разшири мащаба на дейността си и го направи своего рода „доморасъл“ режисьор на сатирата в читалище „Искра“. Програмата на новата формация — сатирата, той очерта с написаните още тогава от него две куплетчета:

*Ний сме млади хумористи —
врагове на всяка скуча!
И метлата ни ще чисти
всичко, що е за боклука!
За да бъде чист града ни
и на рози да ухае,
чиста да е съвестта ни —
това всеки нек го знае!
И не отстъпва от нея.*

Заглавията в репертоара на сатирата: „Не съм от тях“, „Който се познае — нека си признае“, „Мед и жило“, „Студен душ“, „Бай Ганьо

не важи“, „Пунтовете“ и още редица други твърдо потвърждават това.

В подбирането на репертоара Жоро изхождаше от едно пожелание на Чудомир към казанлъшката публика: „Нека често да се смеем, ний — на вашите грешки и недостатъци, вий — на нашите, та повече смях да се чува, отколкото плач!“

И това наистина се осъществява. Затова и всички представления на сатиричния театър се превръщаха в празник на града.

Талантът на Жоро се проявяваше не само в режисурата, но и в изпълнението на главни роли. В спектакъла „Бай Ганьо не важи“ той се превъплъщаваше в осем съвсем различни образа и това не му представляваше никаква трудност. Беше и голям импровизатор. И от най-заплетените неприятни ситуации, създали се на сцената, успяваше да се измъкне.

Негов актьор в една от сценките трябва да прегърне партньорката си. Да, но на първия ред на публиката вижда жена си и се сепва. Гледа я втренчено и стои като гръмнат. Провалът на сценката виси на косъм.

— Прегръщай бе, Мухльо! — вика зад кулисите Жоро — Не зяпай жена си!

И без да чака, бързо излиза на сцената, хваща актьора за ръката и му вика:

— Бягай, търсят те от министерството!

И прегръща партньорката му.

Прегръща я, но нали и жена му знае съдържанието на сценката, дълго време Жоро прегръщал вкъщи само възглавницата.

— Видиш ли я! — вика ми веднъж той и сочи жена си — Покрай нея, покрай името й Райна, намразих всичко, което започва с буквата „Р“. Откакто съм се оженил, нито риба, нито раци съм ял!

А той беше силно привързан към семейството си. Но за него и то беше сцена, затова и тук хуморът шестваше.

Беше вече се разболял. В разговор в дома му, между другото, той сподели, че е осигурил жена си и децата си и може спокойно да отлети от този свят.

— Да, Жоро! — прекъсна го жена му — ти да умреш, ще ти е радостно, защото целият град ще те изпрати, а пък аз да умра, едва ли някой ще се сети за мене!

— Не се притеснявай, Райне! — усмихнато побърза да отговори Жоро — Ти умри, че да видиш, какво погребение ще ти направя! И владиката от Стара Загора ще докарам и военната музика ще ти свири и грамадно шествие ще се проточи.

И болен, Жоро не преставаше да бичува непорядките в ежедневието. В стихотворението за новата 1973 година той пише:

*Да имаме редовно нафта,
край на стоките „под рафта“.
В рестората да няма „мента“ —
богат да е асортиментът!...*

И това бе и последната му творба.

След около четири месеца, в разгара на творческия си талант, едва 47-годишен, той почина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.